

REISGENOTEN

Imbolc

Het eerste groen — over weten, volgen en systemen

INTRODUCTIE

Ik reis tussen twee werelden. De wereld van maatschappelijke opgaven — met haar beleid, complexiteit en de druk om te leveren. En de wereld van paarden — waar beweging zich moment tot moment aandient en niets maakbaar is.

In de blogs die hier staan breng ik die twee werelden samen. De taal die ontstaat is soms ongewoon — omdat het steeds weer een onderzoek is. Hoe geef je woorden aan wat zich tussen die twee werelden afspeelt? Aan wat de paarden laten zien wat wij in onze eigen wereld niet meer zien?

Fijn dat je meereist. Herken je iets, wil je doorpraten of heb je iets toe te voegen aan het onderzoek — laat het weten via reisgenoten@ziggo.nl

IMBOLC — HET EERSTE GROEN

Imbolc — Het eerste groen

Over weten, volgen en systemen

Begin februari, midden in wat wij nog winter noemen, gebeurt er iets. De oude Kelten noemden het Imbolc — 'in de buik'. De eerste omslag. Het licht keert terug, de sapstroom in bomen komt op gang, de eerste kruiden verschijnen. Nog lang voordat wij lente zien, voelt de natuur al dat het begonnen is.

Onze IJslanders weten het ook.

Ze wandelen liever niet vandaag. Normaal lopen ze enthousiast mee als we het bos in gaan, maar nu hebben ze geen aandacht. Ze zijn verkouden en obsessief bezig. Niet met het normale grazen, maar met zoeken. Selecteren. Hun lichaam zoekt iets en ze volgen wat hun lichaam aangeeft.

Keer op keer keren ze terug naar precies diezelfde plekken in het bos. Naar dat specifieke felgroene tussen de bomen. Jonge brandnetel, paardenbloem, weegbree. De klassieke voorjaarskuur: mild reinigend, mineralenaanvullend, ondersteunend voor luchtwegen.

Precies wat een paard na de winter nodig heeft. Precies wat een verkouden paard nú nodig heeft.

Ik ken de waarschuwingen over voorjaarsgras. Te veel suikers, te veel fructaan, risico op hoefbevangenheid — vooral bij IJslanders. De zorg is terecht. En tegelijk zie ik dit: deze paarden zoeken specifieke planten.

Wat maakt het verschil? In een afgesloten weide vol productiegras is alles hetzelfde. Geen variatie, geen keuze. Maar hier — in dit gemengde terrein met oud gras, nieuw gras, kruiden, bosranden — kunnen ze bewegen en selecteren. Hun lichaam kan doen wat het altijd gedaan heeft: voelen wat nodig is en daarnaartoe gaan.

WAT IK ME AFVRAAG

Ik zie iets vergelijkbaars in maatschappelijke opgaven waar we mee worstelen. Schuldhulpverlening die oplossingen biedt maar weinig ruimte laat om zelf te kiezen. Participatietrajecten met vaste paden waar moeilijk van af te wijken valt. Jeugdzorg die vangt én overneemt.

Het zijn systemen die gemaakt zijn met de beste bedoelingen — beschermen, ondersteunen, zorgen dat het goed gaat. En tegelijk zie ik: als een systeem zo ingericht is dat er niet meer gezocht hoeft te worden, verdwijnt er ook iets. Het eigen voelen van wat nodig is. Het vermogen om te bewegen richting wat past.

De paarden hebben die kruiden nodig omdat het voorjaar is, omdat ze verkouden zijn. Hun lichaam weet dat. Maar alleen in een omgeving waar gezocht kan worden, komt dat weten tot uiting.

WAT ER GEBEURT ALS JE VOLGT

Met Reisgenoten loop je met de paarden mee. Niet als metafoor, gewoon concreet: je loopt, met momenten bepalen zij waar naartoe, andere momenten bepaal jij en je voelt wat dat doet.

En in dat volgen en leiden gebeurt iets. Je merkt waar zij heengaan, hoe zij volgen. Je voelt hun ritme, hun keuzes, hun tempo. En langzaam herken je: oh, dit — dit voelen wat nodig is, dit bewegen richting wat past — dit zit ook in mij.

Maar net als bij deze paarden: alleen in een context waar ruimte is om te voelen, te zoeken, te bewegen, komt dat weten naar boven.